

Arrest

nr. 202 032 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2018, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018 om 17.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 december 2017 België binnen, in het bezit van een Schengenvisum type C voor zeven dagen, geldig van 15 december 2017 tot 5 januari 2018.

Op 18 maart 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Hij wordt gehoord.

Op 18 maart 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 maart 2018 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

Op 22 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een nieuw bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: V.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Armenië

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokken reiste met een toeristenvisum de Schengenzone binnen. Het visum dekte zijn verblijf voor 7 dagen en was geldig van 15/12/2017 tot 05/01/2018. De inreisstempel in het paspoort dateert van 25/12/2017. We stellen vast dat betrokkene langer dan 7 dagen in de Schengenzone vertoeft en dat het visum ondertussen verstreken is. Betrokkene is in onwettig verblijf en dient het land te verlaten.

Hij ondernam geen poging om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente.

Er is dus een risico op onderduiken

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Merskplas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (°(...)11/02/1945) beschikt over de Belgische nationaliteit

- De overleden grootmoeder: K. K. (°(...)1954) beschikte over de Belgische nationaliteit

- De moeder van betrokkene V. N. (°(...)1976) is in illegaal verblijf

- Een broer van betrokkene V. V. (°(...)1998) is in illegaal verblijf

- Een zus van betrokkene V. N. (°(...)2002) is in illegaal verblijf

- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N.) A. N. (°(...)1977) heeft een geldige B –kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de

familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reisinfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene zegt dat hij bij zijn familie wil zijn. Daarmee reist de vraag waarom hij dan pas nu naar België komt, terwijl zijn moeder hier al sinds 2015 is. Als hij bij zijn familie zou willen zijn, zou hij hiervoor een gepaste procedure kunnen opstarten, bijvoorbeeld gezinshereniging, dat hij heeft hij echter niet gedaan. We kunnen dus terecht vraagtekens plaatsen bij de bewering dat betrokkene naar België is gekomen louter om bij zijn familie te zijn.

Betrokkene geeft geen verdere uitleg waarom hij niet wil terugkeren naar Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit wordt bevestigd door het onderzoek van de centrumarts, die vaststelt dat er geen ziektes zijn die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden inhouden

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene reisde met een toeristenvisum de Schengenzone binnen. Het visum dekde zijn verblijf voor 7 dagen en was geldig van 15/12/2017 tot 05/01/2018. De inreisstempel in het paspoort dateert van 25/12/2017. We stellen vast dat betrokkene langer dan 7 dagen in de Schengenzone vertoeft en dat het visum ondertussen verstreken is. Betrokkene is in onwettig verblijf en dient het land te verlaten.

Hij ondernam geen poging om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente.

Er is dus een risico op onderduiken

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Mersklas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (°(...)1945) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (°(...)1954) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (°(...)1976) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. V. (°(...)1998) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (°(...)2002) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N.) A. N. (°18/09/1977) heeft een geldige B –kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken.

Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reisinfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België

te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene zegt dat hij bij zijn familie wil zijn. Daarmee reist de vraag waarom hij dan pas nu naar België komt, terwijl zijn moeder hier al sinds 2015 is. Als hij bij zijn familie zou willen zijn, zou hij hiervoor een gepate procedure kunnen opstarten, bijvoorbeeld gezinshereniging, dat hij heeft hij echter niet gedaan. We kunnen dus terecht vraagtekens plaatsen bij de bewering dat betrokkene naar België is gekomen louter om bij zijn familie te zijn.

Betrokkene geeft geen verdere uitleg waarom hij niet wil terugkeren naar Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit wordt bevestigd door het onderzoek van de centrumarts, die vaststelt dat er geen ziektes zijn die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden inhouden

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene reisde met een toeristenvisum de Schengenzone binnen. Het visum dekte zijn verblijf voor 7 dagen en was geldig van 15/12/2017 tot 05/01/2018. De inreisstempel in het paspoort dateert van 25/12/2017. We stellen vast dat betrokkene langer dan 7 dagen in de Schengenzone vertoeft en dat het visum ondertussen verstreken is. Betrokkene is in onwettig verblijf en dient het land te verlaten.

Hij ondernam geen poging om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente.

Er is dus een risico op onderduiken

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Mersklas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (°(...)1945) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (°27/05/1954) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (°(...) 1976) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. V. (°(...) 1998) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (°(...) 2002) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N.) A. N. (°(...)1977) heeft een geldige B-kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken.

Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reisinfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene zegt dat hij bij zijn familie wil zijn. Daarmee reist de vraag waarom hij dan pas nu naar België komt, terwijl zijn moeder hier al sinds 2015 is. Als hij bij zijn familie zou willen zijn, zou hij hiervoor een gepate procedure kunnen opstarten, bijvoorbeeld gezinshereniging, dat hij heeft hij echter niet gedaan. We kunnen dus terecht vraagtekens plaatsen bij de bewering dat betrokkene naar België is gekomen louter om bij zijn familie te zijn.

Betrokkene geeft geen verdere uitleg waarom hij niet wil terugkeren naar Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit wordt bevestigd door het onderzoek van de centrumarts, die vaststelt dat er geen ziektes zijn die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden inhouden

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)."

Op 22 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota wordt een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* aangevoerd, omdat het *in casu* zou gaan om een tweede verwijderingsmaatregel.

De wettelijke bepalingen ter zake luiden als volgt. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker op 18 maart 2018 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zoals verzoeker aangeeft *"vermeldde (dit bevel) uitdrukkelijk (...) onvolledig te zijn gemotiveerd"*. Dit bevel vermeldde inderdaad: *"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren"*.

Vier dagen later neemt de verwerende partij dan een nieuw bevel met een meer uitgebreide motivering over de artikelen 3 en 8 van het EVRM. *In casu* wordt aangenomen dat dit nieuw gemotiveerd bevel het vorige bevel met minder grondig onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM vervangt en dat het eerste bevel impliciet werd ingetrokken, waardoor de bestreden beslissing *in casu* een eerste verwijderingsmaatregel betreft en de vordering tijdig werd ingediend binnen de tien dagen.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Wat betreft de bestreden beslissing is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar

vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker in een tweede onderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij zet dit uiteen als volgt:

“Verzoekers grootvader en zus verblijven legaal in het Rijk.

Dat gedaagde er evenwel vanuit gaat dat de zus hier illegaal verblijft quod non.

Dat gedaagde dit element niet aanschouwing neemt en louter stelt dat zijn moeder, broer en zus eveneens het grondgebied moeten verlaten.

Dat de motivering omtrent art. 8 EVRM voor wat betreft de zus ook foutief is minstens onvolledig.

Dat er geen correcte fair balance toets heeft plaatsgevonden ten aanzien van de zus van verzoeker.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Armenië.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.”

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn grootvader, moeder, broer en zus hier verblijven en dat op foutieve wijze wordt gesteld dat zijn zus hier illegaal verblijft. Zijn zus verblijft hier echter niet illegaal zodat er geen correcte "fair balance"-toets heeft plaatsgevonden wat verzoekers zus betreft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een familieleven niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familieleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft

gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers familieleden:

“Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Mersklas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (°(...)11/02/1945) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (°(...)1954) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (°(...)1976) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. V. (°(...)1998) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (°(...)2002) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N.) A. N. (°(...)1977) heeft een geldige B –kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken.

Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reisinfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene zegt dat hij bij zijn familie wil zijn. Daarmee reist de vraag waarom hij dan pas nu naar België komt, terwijl zijn moeder hier al sinds 2015 is. Als hij bij zijn familie zou willen zijn, zou hij hiervoor een gepate procedure kunnen opstarten, bijvoorbeeld gezinshereniging, dat hij heeft hij echter niet

gedaan. We kunnen dus terecht vraagtekens plaatsen bij de bewering dat betrokkene naar België is gekomen louter om bij zijn familie te zijn."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd over verzoekers familieleven.

Verzoeker beweert dat zijn zus hier op legale wijze verblijft, maar hij brengt hiervan enkel een onvolledig begin van bewijs aan. Het stuk dat verzoeker in dit verband bij het verzoekschrift voegt, betreft immers een onvolledige kopie van een attest dat deze zus zich heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Een aanmelding bij het gemeentebestuur creëert echter geen definitief verblijfsrecht. Zelfs al zou zijn zus op basis van dit document een tijdelijk verblijfsrecht hebben of tijdelijk gedoogd worden op het grondgebied, is dit geen garantie dat zij een F-kaart zal krijgen, zoals verzoeker nochtans stelt in het verzoekschrift. Deze aanmelding door zijn zus kadert in het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag moet verder worden onderzocht. In de nota erkent de verwerende partij dat de zus van verzoekster sinds 20 maart 2018 een tijdelijk verblijfsrecht heeft na het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 22 maart 2018 geen melding heeft gemaakt van het tijdelijk legaal verblijf van zijn zus omdat zij op 20 maart 2018 een aanvraag gezinshereniging had ingediend, zodat de verwerende partij hierover niet kon motiveren. Alleszins wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook wordt overwogen: *"Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië."* In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers zus onder dit motief kan vallen en dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat zijn familieleden die over een verblijfsrecht beschikken, hem achterna kunnen reizen naar Armenië.

Waar verzoeker elders in het verzoekschrift aanvoert dat hij zelf ook de procedure in gang heeft gezet om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, wordt opgemerkt dat verzoeker alleszins niet aantoonbaar dat hijzelf beschikt over een tijdelijk legaal verblijf en wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker, eenmaal terug in Armenië, een procedure kan opstarten om op legale wijze terug naar België te komen en een opheffing kan vragen van het inreisverbod.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.
De aangevoerde grief is niet ernstig

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In zijn verzoekschrift zet verzoeker dit als volgt uiteen:

"V. MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Het moeilijk te herstellen nadeel kan in een relatief summiere uiteenzetting geschieden, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten (RvSt, 1 december 1992, nr. 41.247).

'Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.' (RvV arrest nr. 104 767 van 31 mei 2013).

In die zaak werd het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard met het argument dat 'ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekers gezinsleven met zijn familieleden die in België verblijft, ernstig verstoord wordt door het inreisverbod voor de maximale duur van 2 jaar. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in verzoekers gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.'

Wat betreft het nadeel volstaat het dat de bestreden beslissing voor verzoekers griefhoudende gevolgen kent, met andere woorden hen schaadt. De rechtspraak getuigt van een ruime interpretatie bij de beoordeling van het nadeel. Het bestaat meestal uit de aantasting van een rechtstoestand (een recht, een mogelijkheid enz...) doch de aantasting van de feitelijke toestand volstaat. Een materieel belang bij de nietigverklaring wordt aanvaard, doch ook een zuiver moreel belang bij een nietigverklaring

van een beslissing die een moreel nadeel inhoudt voor verzoekers volstaat. (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 204-205)

Ook een moreel nadeel moet in aanmerking worden genomen (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 198-199).

Het nadeel bestaat er in dat verzoekers recht op zijn privé- en familielevens geschonden zal worden. Indien hij gevolg zal moeten geven aan het bevel zal hij naar Marokko moeten terugkeren, minstens het grondgebied van de Schengenlanden, zodat hij zijn echtgenote en toekomstig kind voor zeer lange tijd niet meer kunnen zien. Dit is een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft ernstige middelen aangewend, waarin elementen op grond van artikel 8 EVRM. Op zich volstaat het aanwenden van ernstige middelen om de vrees voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te gronden, wanneer over die middelen geen uitspraak is gedaan vooraleer het bevel wordt uitgevoerd (zie ondermeer RvV arrest nr. 172 161 van 20 juli 2016; RvV arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016; RvV arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016.)

De ernstige schending van rechten is op zich een voldoende moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit is de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie oa Raad van State nr. 87.119, 9 mei 2000, A.P.M. 2000, 103;).

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen nadeel is conform artikel 39/82 §2, eerste lid vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten van de mens waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid EVRM. (RvV arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016).

Dit is in casu onmiskenbaar het geval, zoals blijkt uit de ontwikkelde middelen.”

Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod dat ook werd genomen, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover wordt gesteld: *“Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”* Verzoeker betwist niet dat hij de opheffing van het inreisverbod kan vragen overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake. Hij beperkt zich tot de verwijzing naar een arrest van de Raad waar er wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aanvaard, maar hij laat na om op concrete wijze uiteen te zetten dat hij zich in identieke omstandigheden zou bevinden. Tevens wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde hebben.

Waar verzoeker verwijst naar zijn echtgenote en toekomstig kind en een terugkeer naar Marokko, wordt aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft, gezien verzoeker de Armeense nationaliteit heeft en nooit melding heeft gemaakt van een echtgenote en een toekomstig kind. Met dit onderdeel van de uiteenzetting kan bijgevolg geen rekening worden gehouden.

Zoals hierboven blijkt, heeft verzoeker geen ernstige grief uiteengezet op basis van artikel 8 van het EVRM. Hij kan dan ook niet gevolgd worden in zijn redenering dat een ernstige grief aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, gezien het ontbreken *in casu* van een ernstige grief.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET